

Prvi šolski dan

Ko sem hodil v ljudsko šolo na Suhi, sem doživel marsikaj zanimivega, zabavnega, prijetnega, včasih pa tudi neprijetnega. Danes pa vam bom pripovedoval o dogodku, ki je bil zelo zabaven, tako da mi še danes privabi smehljaj na obraz, če se spomnim nanj.

Moj mlajši brat Albert je že nestrpno čakal na prvi šolski dan, ker je videl, da s sestro kar rada hodiva v šolo in da sva tudi dokaj uspešna. Seveda je iz pripovedovanja poznal šolski vsakdan, o včasih zelo naporni pešpoti po strmi stezi navzdol in pozimi spolzki in ledeni pa tedaj še ni razmišljal. Vedel pa je, da je naš učitelj zelo strog in da se je lahko tudi pripetilo, da je »zape-la šiba«, kakor smo mi pravili, če je kdo storil kaj napačnega in je bil nato kaznovan. Tako se je

moj brat po eni strani zelo veselil, da bo postal končno šolar, po drugi pa se je šole oziroma učitelja tudi zelo bal.

Končno je napočil prvi šolski dan in z bratom sva se odpravila na pot, ki je trajala ob lepem vremenu malo manj kot eno uro. Prvi šolski dan je bil takšen kot ponavadi. Najprej smo imeli mašo v farni cerkvi, nato smo še eno šolsko uro ostali v razredih, kjer so nas učitelji seznanili s pravili in načrti novega šolskega leta.

Na poti domov se mi je bratec zdel nekako olajšan, bil pa je zelo tih. Ko sva se bližala domu in je zagledal mamo, je že od daleč navdušeno klical: »Mama, mama, jaz pa nisem biv teapen!« O vsem je pripovedoval mami in bil židane volje, ker je prvi šolski dan tako lepo potekel in se njegova čudna pričakovanja v zvezi s hudim učiteljem na srečo niso izpolnila.

